

Tuần Báo Vô Vi

4 tháng 3 năm 2012

Số 71

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao chính con người chưa hiểu lấy chính họ ?
- 2) Những loại người nào thường hay lo sợ ?
- 3) Tại sao người đời cứ thắc mắc chuyện của người khác mà đành quên chuyện của chính họ ?
- 4) Làm người thường hay trông đợi những gì không thể ngờ trước được ?
- 5) Người bệnh hay sợ chết, còn có người lại muốn chết tại sao ?
- 6) Nhà Bé lúc nào cũng có đông người lai vãng chung vui với Bé, Bé cảm thấy thế nào ?
- 7) Xác Bé xa nhưng tâm không xa là sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 27 tháng 7 năm 1993 1) Hỏi : Tại sao chính con người chưa hiểu lấy chính họ ? Đáp : Thưa, con người chưa hiểu lấy chính họ là vì họ hướng ngoại theo chiều hướng phát triển của mắt mũi tai miệng, không sao dứt khoát được, cho nên bỏ quên lãnh vực thanh tịnh của chính họ, làm sao thấy được khả năng của chính mình. Ngược lại, người tu thiền lại thấy được sự sai lầm của chính mình nhiều hơn, nhiên hậu mới có cơ hội cải sửa tâm linh mà tiến hóa kịp kì, hơn là người không tu. Kệ: Sống mà không biết là ngu muội Thanh tịnh bỏ quên tạo thế mùi Tạo động không hành tâm khó giác Khổ đau tự thức cảm thông mù.	Ngày 28 tháng 7 năm 1993 2) Hỏi : Những loại người nào thường hay lo sợ ? Đáp : Thưa, những loại người thường hay lo chuyện người khác, thay vì lo chuyện mình, cho nên lúc nào cũng động cả, tự hại lấy khối thần kinh bất ổn, hay ôm chực và địa vị, lúc nào cũng khổ cả mà không hay, tưởng lầm là mình giúp được mọi người, tự bỏ rơi chính mình, không chịu tu hành đứng đắn, đến giờ lâm chung phần hồn bị bơ vơ, còn khổ sở hơn lúc còn sống chỉ biết khóc mà thôi. Kệ: Không hành khổ sở tự mang tội Trí tuệ không minh khó đứng ngôi Gieo họa cho mình tâm tự gánh Nan truy nan tiến khó về ngôi.
Ngày 29 tháng 7 năm 1993 3) Hỏi : Tại sao người đời cứ thắc mắc chuyện của người khác mà đành quên chuyện của chính họ ? Đáp : Thưa, người đời thường thắc mắc chuyện của người khác, là vì lúc ra đời bị khuyến rũ bởi màu sắc bên ngoài, tạo thành một tập quán, sử dụng thần kinh bộ não không đúng chỗ đành phải quên luật Trời đã ban cho một bộ thần kinh tinh vi để phục vụ cho phần hồn tiến hóa nhanh nhẹ hơn, chỉ có người tu thiền thì mới cần khôi phục lãnh vực thanh tịnh sẵn có của tâm linh, thì óc mới sáng tâm mới yên. Kệ: Thần kinh ổn định tánh không phiền Phát giác trần gian động khó yên Thanh tịnh giúp hồn thăng tiến hóa Khai thông ngũ giác chẳng lo phiền.	Ngày 30 tháng 7 năm 1993 4) Hỏi : Làm người thường hay trông đợi những gì không thể ngờ trước được ? Đáp : Những chuyện bất ngờ luôn luôn xảy đến trong cuộc sống, con người mới chịu tin thời vận, thời vận không đạt được thì mới chịu tin Trời Phật, tức là những gì không thể với tới được, tin nhưng bất khả luận bàn. Kệ: Thế gian lắm chuyện ngỡ ngàng động Ước vọng nung chiều cảnh ước mong Thế sự long đong không được tiến Bền tâm vững chí tự mình thông.
Ngày 31 tháng 7 năm 1993 5) Hỏi : Người bệnh hay sợ chết, còn có người lại muốn chết tại sao ? Đáp : Thưa, hai bản chất cũng đều thiếu dũng chí tiến hóa của tâm linh, muốn nhưng không làm được việc gì cả. Mang xác làm người mà thiếu tu, mất vị trí thăng hoa thanh nhẹ. Ngược lại, người chơn tu thì sống chết vô can. Kệ: Thanh tịnh bình an chẳng động bàn Triền miên thanh nhẹ chẳng bàng hoàng Vô sanh tự thức duyên Trời đẹp Chết sống vô can vẫn sống an.	Ngày 1 tháng 8 năm 1993 6) Hỏi : Nhà Bé lúc nào cũng có đông người lai vãng chung vui với Bé, Bé cảm thấy thế nào ? Đáp : Thưa, Bé lúc nào cũng vui tiếp mọi người. Bé cảm thấy thật là vui, ý thức chung hợp hòa bình, tâm giao bình đẳng, xây dựng niềm tin của mọi người, khai triển giác quan, tình bạn sống động gia tăng, mọi sự khó khăn đều được giải quyết thanh nhẹ và vui tươi ra về. Kệ: Tình thương đạo đức tràn trề chuyển Giải trược tìm vui khắp các miền Gieo động không còn tâm tự thức Trần gian khổ cảnh giải triền miên.

Ngày 2 tháng 8 năm 1993

7) Hỏi : Xác Bé xa nhưng tâm không xa là sao ?

Đáp : Thừa, xác thân giữa con người và con người không dính liền với nhau, nhưng tâm hướng về chơn lý thì lúc nào cũng chung cùng phát triển.

Kệ:

Thực hành phát triển tạo duyên chuyển
Hướng thượng triền miên giải nổi phiền
Kết hợp chơn tình tâm phát triển
Từ bi rộng mở tạo ân duyên.

Thuyết Pháp III

Bạn đạo: Thưa đức ông Tám, đức ông Tám có nói thu và phóng. Người tu mà đạt được kết quả rồi đó thì có thể thu và phóng, thế nào là thu và phóng?

Thầy: Thu và phóng cũng như bây giờ một phần điển thiêng liêng từ ở bên trên, một cuộc giả thuyết gì ở bên trên người ta chuyển giải cho mình, mình thu vô hết. Rồi mình sẽ phóng ra là mình phóng cho các giới nào mà mình muốn chuyển hay là mình dùng lý luận ở thế gian để mình phóng tất cả những chiều hướng giải mình cho mọi tâm trạng, thu vô và phóng. Còn cái phần về điển, nói về điển những cái cơ tầng cao hơn nữa mà bây giờ đang đó đối phương nó muốn tới đối chiếu, nó muốn đánh mình thì mình chẳng có làm gì hơn là mình phóng cho nó mà thôi. Cái hào quang của mình luôn luôn liên kết với hào quang của Ngọc Hoàng Thượng Đế thì trên bộ đầu này mình đã thấu rồi, mình chỉ phóng ở đây cho nó thôi. Nó có chém một triệu dao mình cũng phóng độ cho nó thì cái dao đó nó sẽ tiêu. Rồi thu phóng, nó có trường hợp thu phóng từ cửa Trời này lên tới cửa Trời kia mà không có hiểu được cái lực lượng thu phóng đó thì bị hạ xuống, lên không nổi. Cho nên, phải học qua cái khóa đó, tới trên đó nó sẽ có cái chuyện học riêng, toàn là điển không, không thấy dao, không thấy búa, không thấy bom nguyên tử mà cái gì cũng tan hết. Nó muốn xâm chiếm cái thanh điển của mình là nó phải tan. Còn nó hòa hợp thì nó sẽ được trụ, à nó khác ở chỗ đó, thấu phóng như vậy, nó rõ ràng như vậy.

Cho nên, đừng có lo tôi phải học phép, phép gì tôi mới đi lên được thiên môn. Không! Tôi chỉ lo tu và lo tập trung là tôi lên tới, cứ nhiều đó đủ rồi. Rồi khi mình ngồi thiền thấy người này, người kia tới nói tôi dạy mày phép này, phép kia, phép nọ. Vô ích! Dạy cái gì dạy mà tôi thiếu thanh điển tôi đâu có hấp thụ được. Tôi cần sự sáng suốt thanh điển hào quang, phải không? Thì tôi mới là đúng đắn. Tôi bây giờ tôi học bao nhiêu cái phép cũng không ăn chịu gì hết. Nó quy nguyên chỉ có hào quang vô cùng tận là chiến thắng tất cả và trợ giúp tất cả, không có bị kẹt nữa, thấy không? Cho nên, cái đó chúng ta phải dày công để học tới cái đích đó, chúng ta học, học mãi, học hoài, học tiến tới luôn, không ngừng, hiểu chưa? Chớ đừng có đại dột nói

bữa nay ông bày tôi cái phép này, mai ông kia bày tôi cái phép này, tôi mất thì giờ tôi không có đi zig zag¹ như vậy nữa, tôi đi một đường một tới thôi, hiểu không? Tôi đạt tới vô cùng tận làm việc hoài hoài thì tôi cứu trợ biết là bao nhiêu. Còn cái kia có làm phép chỉ có giới hạn trong phạm vi đó thôi, thấy không? Còn tôi tới đây là vô cùng tận mà. Cho nên trở về với nguồn cội với đấng Cha lành là vô cùng tận làm việc hoài hoài, hoài hoài, hoài hoài. Nếu mà Cha không có làm việc thì đâu có ánh sáng càn khôn vũ trụ, thấy không? Cái bùa của Ngài lớn hơn cái bùa thầy pháp chớ, phải không? Tại sao lại đi nghe lời thầy pháp, phải không?

Bạn đạo: Thưa hồi trước ở Sài Gòn có một đạo chúng con được tới thăm Thầy thì Thầy có nói rằng có thể ngồi một chỗ mà nhìn thấy tất cả chớ không cần phải xuất hồn đi tới các nơi khác để thấy.

Thầy: Đúng nó như vậy, đúng như vậy, như ngồi đây mà vẫn phân thân được.

Bạn đạo: Như vậy là không cần phải xuất hồn chỉ ngồi một chỗ mà có thể thấy được tất cả mọi nơi.

Thầy: Ngồi một chỗ, rồi cuộc nó phải vậy. Chớ nếu mà mỗi thứ mỗi xuất hồn, mỗi đi thì công việc bê trễ quá, làm chậm quá. Còn ngồi đây mà làm đủ các mọi việc trong một lúc. Đó, như Ngọc Hoàng Thượng Đế ngồi đó làm biết bao nhiêu công chuyện trong một lúc, thấy không? Trong một lúc hà, không phải giỡn.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, ngồi đây mà thấy chỗ khác. Cái hồi năm bảy mươi sáu trước khi đi Vancouver con chưa thấy Vancouver bao giờ mà ngồi thiền ở Montreal là con thấy được rõ cái cảnh Vancouver ở chỗ nào.

Thầy: Đó đó thấy không?

Bạn đạo: Đó tức là thông. Đó có phải là thấu không?

Thầy: Không. Mình phóng đi cái đó là đi thấp mà còn thấy vậy đó. Chớ còn cao người ta trụ ở trên đó rồi thì trước mặt có cái gì đâu, không có xa, không có chỗ nào xa hết. Cho nên, vệ tinh nó bay lên cao chụp hết công chuyện dưới thế gian này, vật chất nó còn tinh vi vậy mình thiêng liêng còn thắc mắc gì

¹ Zig zag: ngoằn ngoèo.

mà không chịu tu. (Thầy cười.) Nó lên tới tột cao chép hết trên đây, nó copy hết tất cả những chuyện ở trong quả địa cầu này, thấy chưa?

Bạn đạo: Lên cao chừng nào thì englobber² được nhiều chừng này.

Thầy: Vậy chứ sao. Bây giờ con ở trên lầu ra vô, vô trong đó người ta nói trước, nhưng mà trong chỗ đó là chỗ tối tăm nhưng mà tôi đem được đèn pin trong đó nó quý biết là bao nhiêu. Cho nên, Vô Vi sau này phải đi khắp thế giới, đi các chỗ. Người ta nói trước hay ma quỷ gì cũng thấy kệ, vô ngồi đó chấp cái nó thanh tịnh, chơi với nó không sao. Bởi vì, trong đó nó có cái trước, nó có cái thanh mà mình thanh mình mới thấy cái thanh nó. Rồi mình mới vun bồi cho nó tự thanh thì nó trở nên giải trước, nó là đồng chí của mình, đó là tình thương và đạo đức xâm chiếm toàn cầu bằng thanh điển là tình thương và đạo đức. Mà nếu chúng ta không vô chỗ trước làm sao cứu nó đi trở ra được.

Tôi nói nhôm, đồ sắt liệng dưới đất nó sét hết bây giờ mình không chịu chùi cho nó làm sao nó sáng, mà nó đã có sáng sẵn rồi, thấy không? Cho nên, mình tu thấp được đèn lồng thanh thì đi đâu cũng thanh, đừng sợ nữa. Bởi vì, mình không có chấp chùa rồi, mình không có vô nhà thờ rồi. Người ta nói vô chùa là thanh, ra ngoài là trước, thấy không? Nhưng bây giờ ngược lại cho thấy thời đại thấy rõ trong chùa là ma không, nhà thờ cũng quỷ không, nói vậy đó, rồi làm sao, thấy không? Thì bây giờ mình phải sửa cái đèn lồng mình sáng, nhà thờ trong mình, chùa trong mình, sự thanh cao ở trong mình, cái đèn lồng mình luôn luôn nó bật sáng, đi tới đâu mình cũng cứu độ chỉ đường mở lối cho thiên hạ, rọi đường cho họ tiến hóa mà, thấy không? Mà trước khi muốn rọi đường cho họ tiến hóa mình phải tiến hóa trước. Trước khi mình muốn thấp cái đèn kia cho nó cháy thì cái đèn mình phải cháy mới thấp được cái đèn kia, cái quan trọng đèn mình phải cháy, thấy không? Cho nên mình phải phá mê, phá chấp, không chấp cái này, không chấp cái trước, mà chẳng chấp cái thanh. Ôi! Tôi chỉ thích có cái thanh không mà tôi không thích cái trước, tôi chấp rồi. Kẹt! Chấp thanh cũng kẹt mà chấp trước cũng kẹt mà làm sao thanh trước một lúc mới là chơn lý. Trong trước có thanh, trong thanh có trước, trong đạo có đời, trong đời có đạo, thấy mới vui không?

Cho nên, Cha nói mấy thằng hippy sau này thành Phật là ở chỗ đó. (Thầy cười.) Trong đời có đạo,

trong đạo có đời, cũng hát, cũng nhạc nhưng mà tâm nó thiệt, nó sướng không? Nó cũng cười hà hà hà mà tâm nó tịnh. Hồi trước nó cười hà hà là nó nể cụ nó cười thôi. (Thầy cười.) Còn cái này nó cười tự nhiên nó phát tâm nó vui đó thôi, tôi cười chừng nào tôi thấy tôi nhẹ, tôi cười chừng nào tôi thấy tôi an, thấy không? Rồi tới hồi nó khóc, khóc chừng nào thấy tôi nhẹ, có ai khóc thấy nhẹ không? Mà mấy thằng khủng này nó khóc thét nó nhẹ. (Thầy cười.) Nó khóc nó đổi tướng đổi diện hết trội, mấy đứa tới đây khóc thét rồi bây giờ đổi tướng đổi diện hết trội. Tại sao kỳ vậy? Phải điển không? Nó đổi điển là nó tiến. Tại sao nó phải khóc? Nó rửa sạch thì nó được thanh, thấy không? Nó cười, tại sao nó cười? Nó cười thích thú ở trong đó nó hòa tan với thanh điển. Cái gì cũng đi lên hết trội, tôi thấy nó trước nhưng mà nó thanh. Vô trong chùa nói thẳng đó tu cười ào ào, trước, nhưng thẳng đó thanh hơn ông Phật ngồi làm thinh. (Thầy cười). Ông Phật ngồi làm thinh bây giờ lạc hậu là trước rồi, cái thẳng ngồi cười ào ào giỡn mà nó thanh là nó nói ai cũng nghe, thẳng cha kia ngồi nói bây giờ hết ai nghe, nên nhà thờ họ không tới, chùa họ cũng không vô, phải không? Đó, nó có cái hay. Nó đổi đời, bây giờ đang đổi đời, không hiểu cái cách đổi đời để ứng dụng thì bị lạc hậu rồi.

Cho nên, con người tu này nó vui, tươi, trẻ đẹp, con người tự nhiên nó đi tới trẻ đẹp. Bởi vì tâm tư nó thấy hư không, nó thấy nó chẳng có cái gì, chẳng có cái gì đáng chấp nữa, không có cái gì đáng chấp, cái gì cũng vui, cái gì cũng hòa được hết. Nó thấy sung sướng, mà nó đi trong mục đích vô cùng tận, nó càng trẻ trung hơn nữa. Nó càng thấy rõ sự đời đời là cao quý, nó chỉ vun dưỡng cái đời đời thôi, nó mới có cái hạnh cứu sinh. Còn nó thấy nó thiếu thốn làm sao nó cứu ai? Nó thấy tôi có giới hạn bao nhiêu đó làm sao tôi cứu ai? Tôi không chết, thấy không? Tôi đời đời, đời đời, sung sướng quá mà.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 19/01/1980)

² Englobber: Bao gồm, thâm tóm.

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 25 tháng 8 năm 1973

Duyên kiếp phân hành tạo thế duyên
Luật sanh sanh hóa tiếp nối liền
Đồng hành tại thế tầm chơn đạo
Nhơn loại đảo điên khó tiến tiền

Sanh ra cướp bóc nối liền
Miệng thương tâm ghét tạo niềm thế sanh
Sống trong thế cảnh giựt giành
Tranh nhau lường gạt lập thành khối tham
Tâm không cởi mở khó đàm
Trí người đen tối khó am nội tình
Sanh ra tạo lỗi tại mình
Tâm không tự xét, xét tình ngoại lai
Ai ai cũng có thanh đài
Nơi hồn trú ngụ nơi ngày vinh quang
Nguyên căn lìa khỏi thiên đàng
Nhập tâm thế tạm nhập màng ước mơ
Đảo điên từ giấc từ giờ
Gia tài con cái thờ ơ cõi lòng
Biết đâu là thế phải phòng
Chỉ lo tạm giữ cửa tòng tham sân
Tu thời cũng nguyện tiến lần
Phân minh đời đạo thanh bần giả chơn
Hồn thời vượt thế hải sơn
Tiến nơi tiên cảnh hưởng ơn Phật Trời
Chơn tâm cởi mở thức thời
Hào quang sáng chiếu hưởng lời Phật ban.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả Đào Mộng Nam
Minh Giải Lương Sĩ Hằng

Hồi Bốn Mươi Chín

ĐẠO ĐỊA NGỤC XE CÁN

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 1 tháng 3 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Tu chân ngộ đạo thủ hoàng đình
Đả phá mê đoàn mạch lạc kinh
Quy hạc dưỡng thần thường lập định
Nhân vô dục niệm tự thông linh.*

Dịch

Chân lý đạo màu đạt thức tâm
Khai thông kinh mạch hết mê lầm
Dưỡng thần rùa hạt thân an định
Diệt dục chúng sinh mở trí phàm.

Tế Phật: Vâng lệnh Thánh chỉ tới trung tuần tháng tám mùa thu năm nay phải hoàn tất sách Địa Ngục Du Ký, khiến giờ đây tâm ta bồn chồn vô tả. Thời hạn đã gần kề, nếu như không chăm lo đạo âm phủ để xem xét tình hình, chiếu chỉ hết hạn âm phủ không mở cửa hẳn là Dương Sinh không còn cách nào vào được.

Dương Sinh: Du ngoạn âm phủ chẳng có chi là hứng thú, chỉ ngại một nỗi lỡ chiếu chỉ hết hạn mà sách chưa xong thì nguy lắm. Do đó, từ nay phải hết sức thận trọng.

Tế Phật: Trả hết nợ thì thân mới mong nhẹ nhõm, trách nhiệm đối với chúng sinh nếu như trả xong hẳn là ta được thanh nhàn. Người đời chẳng thể thấu hiểu được rằng nếu như ta không độ nỗi chúng sinh thì cái danh hiệu Phật Sống của ta cũng chẳng còn!

Dương Sinh: Thưa vì lẽ gì?

Tế Phật: Bởi lẽ Phật chẳng rời chúng sinh, nếu rời được thì chẳng còn là Phật. Tên Phật chỉ là tên mượn, chúng sinh cũng vậy, chớ để cho hình danh sắc tướng mê hoặc. Thời giờ đã trễ chúng ta chuẩn bị đạo âm ty, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường...

Tế Phật: Đã tới mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Con xuống rồi, không rõ bữa nay đạo thăm ngục nào?

Tế Phật: Con thấy phía trước lửa cháy rực Trời, đó là “Đại Nhiệt Nảo Đại Địa Ngục”, (Địa Ngục Lớn Nóng Bỏng Nảo Nê).

Dương Sinh: Quả đúng, vì khi sức nóng ào tới, cảm giác vô cùng bỏng cháy, thưa con muốn bỏ nơi này đạo thăm nơi khác.

Tế Phật: Được, lần trước chúng ta đã thăm Đại Địa Ngục Nóng Bỏng Nảo Nê, nay đem so với ngục này giống hết nhau, chỉ khác một chút là lửa cháy mạnh hơn thôi. Con hãy theo thầy tới ngục khác.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Âm binh áp giải tội hồn đi đi lại lại, dọc đường luôn miệng chửi mắng. Chỗ kia trông giống như chốn pháp trường, xin hỏi ân sư đám âm binh kia tại sao có lúc thì đầu trâu mặt ngựa, có lúc lại giống vẻ người thường, con không rõ lý do?

Tế Phật: Âm binh tục gọi là “Hắc bạch vô thường” (đen trắng không chừng), “Thất gia bát gia” (năm cha ba mẹ) hay “Phạm vô cứu, tạ tất an” (gặp khó thoát tránh là hay). Mỗi khi gặp đám người phạm tội, âm binh đều mặt xanh nanh vàng nạt nộ chửi bới, thật là hãi hùng. Kẻ yếu bóng vía ắt kinh hồn táng đờm, chân tay run rẩy giống như bị ma đuổi. Người vô tội nếu gặp nó mà nói được câu “ta chẳng sợ” thì không gặp trở ngại gì cả, do đó có câu “Bất

tổ khuy tâm sự, tam canh sao môn tâm bất kinh” (trong lòng không có điều chi áy náy thì canh ba đầu có bị kêu cửa cũng chẳng kinh hãi). Kẻ phạm tội ở dương gian gặp cảnh sát thì giống như gặp quỷ sứ sợ đến vãi phân té đái, cảnh sát có còng, có súng; quỷ vô thường cũng có khí giới bằng sắt, bằng thép. Người yên phận giữ mình thấy họ trái lại tâm an trí vững, gặp cảnh sát có cảm giác được che chở một cách thân mật, ngược lại, kẻ bị truy nã gặp họ như gặp sát tinh, chạy trốn là hay hơn cả. Cho nên người thiện chẳng sợ âm binh, kẻ ác thấy nó lòng run rẩy. Đã tới Xa Bạng Tiểu Địa Ngục (Địa Ngục Nhỏ Xe Cán), chúng ta hãy vô trong thăm.

Tướng Quân: Thần Thánh nào đây mà lại dám dẫn người phạm xâm nhập. Hãy đứng lại.

Tế Phật: Tôi là Tế Công, phụng chỉ dẫn người phạm đạo xem địa ngục để khuyến hóa thể nhân, mau vào trong thông báo, không được trái lệnh.

Tướng Quân: Nguyên lai thì ra là lão hòa thượng Phật Sống Tế Công. Xin ngài nán đợi một chút để tôi vô trong thông báo.

Dương Sinh: Họ không biết là có mình tới sao?

Tế Phật: Vì quyết định quá lẹ, do đó Tướng Quân không rõ được.

Tướng Quân: Quả đắc tội cùng hai vị, xin tha thứ cho, Ngục Quan đã dẫn đoàn tùy tùng ra nghênh đón hai vị

Ngục Quan: Hoan nghênh Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh tới thăm, chúng tôi quá thất lễ xin tha thứ cho. Vì hai vị tới thăm bất ngờ, do đó chúng tôi không được biết trước để chuẩn bị nghinh tiếp. Kính mời vô trong.

Dương Sinh: Xin đa tạ Ngục Quan. Thấy thăm cảnh xe cán nát thân tội hồn trong ngục.

Ngục Quan: Bản ngục là Địa Ngục Xe Cán (Xa Bạng Địa Ngục), những tội hồn nào mà từ Đệ Nhất Điện đến Đệ Thất Điện đã xử trị rồi mà chưa hết tội

thì bị giao tới bản ngục để trừng phạt thêm cho đủ số tội.

Dương Sinh: Loại xe này hai bánh khắp khênh không đều giống như lưỡi dao thép sắc bén, trước xe có bốn con lừa kéo, tội hồn bị đặt nằm trên đất, khi lừa bị đánh, phóng tới trước, tội hồn vừa thét lên được một tiếng thì thân thể đã bầy nhầy như tương, hừ hừ thật là đau đớn xót xa.

Tế Phật: Con nhìn đám xương thịt kia, chỉ một trận gió ác nghiệt thổi qua liền hiện trở lại nguyên hình để nhận lãnh hình phạt kế tiếp.

Dương Sinh: Không rõ họ đã phạm tội gì?

Ngục Quan: Những kẻ gian dân bất hiếu, sát nhân hại mạng sống, sau khi bị trừng trị ở các điện xong phần lớn bị giải giao qua bản ngục chịu hình phạt xe cán. Vì kẻ phạm tội gian dân bất hiếu, giết người hại mạng sống đều là những kẻ mất nhân cách, chúng đều bị mang tới bản ngục để biến chế làm mới lại, do đó mới đem nghiền nát chúng thành tương thịt.

Tế Phật: Vì thời giờ đã trễ, lại biết rõ dụng ý của Địa Ngục Xe Cán, người đời mau sớm hối trước Thần Thánh, nếu như phạm phải tội này từ nay mau thay mặt đổi đầu thành con người mới, hẳn là được miễn hình phạt xe cán nát thân. Dương Sinh trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Xin đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã tận tình hướng dẫn. Vì thời giờ eo hẹp, xin cáo biệt.

Ngục Quan: Lệnh cho các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn....

Dương Sinh: Con đã chuẩn bị xong, kính mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

